

Nr 195.

Av herr **Sjöberg**, om förbud mot användande av bärplockningsmaskiner.

Våra skogsbär hava under de senare åren fått en alltmer ökad betydelse ej blott i de svenska hushållen, utan intaga de numera som exportvara ett ingalunda föraktligt rum bland de varor vi utföra till främmande folk och medelst vilka vi utjämna vår handelsbalans. Det sålunda allt mer insedda värdet av denna varas betydelse har ock gjort, att man om dessa vilt växande bär får höra benämningen »skogens röda guld».

Då så är förhållandet, bör det från ren nationalekonomisk synpunkt vara oss angeläget se till, att vi icke på något sätt tillgodogöra oss denna rikedom så, att vi för framtiden eller under vissa perioder av år gå den samma förlustiga.

Härutinnan föreligger dock f. n. en fara. Från flera orter inom den valkrets jag har äran vara en av representanterna för i Riksdagen, förspörjes en ganska allmän klagan över, att en del bärplockare medelst användande av s. k. bärplockningsmaskiner i hög grad förstöra bäråterväxten genom att dessa s. k. maskiner dels rycka upp med roten en del av bärplantorna, under det att en annan del genom maskinerna icke blott befrias från såväl mogna som omogna bär utan även löv och kvistar.

Efter att själv hava gjort mig bekant med ett dylikt bärplockningsredskap har jag ock kommit till den övertygelsen, att ett dylikt redskap på bärbeståndet har samma menliga verkan, som om man vid skattandet av ett fruktträd skulle taga sig före att även söndertrasa grenar och kvistar och delvis befria dessa från de för fruktbestånden så viktiga fruktsporrarna.

Då skogsbären blivit en vara, vars värde kan sättas till miljoner kronor inkomst som exportvara, och då de i vida trakter kommit att bli den fattiga befolkningens nästan enda inkomstkälla, får jag, på grund av vad jag här anfört, hemställa,

att Riksdagen måtte besluta om förbud mot insamlande av skogsbär medelst s. k. bärplockningsmaskiner.

Stockholm den 24 januari 1913.

G. W. Sjöberg.

Nr 196.

Av herrar **Linders** och **Nilsson** i Kabbarp, *om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i fråga om anslag till befrämjande av trädgårdsodling.*

Sammanlagda anslagssumman, som staten år 1912 utgav för höjandet av det mindre jordbruket (premiering, kontrollföreningar, studieresor, undervisningskurser m. m.) utgjorde 251,000 kr. För samma ändamål begäres i årets statsverksproposition 270,000 kr. Härtill komma: statskonsulent för det mindre jordbruket, anslag till ordnad bokföring samt vad som kan anses komma småbruket till godo på andra punkter t. ex. anslag till lantmannaskolor, utbildningskurser, vandringsrättare, husdjursavel, fröodling o. s. v.

Se vi till verkningarna av dessa olika anslag, måste det erkännas, att framstegen varit betydande. Dock kan med fog anmärkas, att man drivit agitationen för ökad avkastning, stegrade försäljningspriser alltför ensidigt, det vill med andra ord säga utan tillbörligt hänsynstagande till den faktiska förtjänsten, realvinsten. Ett talande exempel härpå är den moderna ladugårdsskötseln, som vid närmare granskning visat sig icke i och för sig vara säkert lönande, åtminstone icke i fråga om mjölkproduktion. Man har börjat gå mera försiktigt fram på den inslagna vägen, ja, man har velat slå över i motsatt ytterlighet, i det röster börjat predika satsen: »kreaturslösa jordbruk» som framtidslösen. Och det må så